КИЇВ футбольний

Засновник – Федерація футболу м. Києва Щомісячник № 3 (5), травень 2004 року

5 червня на центральній спортивній арені України відбудуться фінальні матчі на кубки міста Києва з футболу на призи НСК «Олімпійський»

Стор. 2

НА ЧЕСТЬ ВИДАТНОГО ТРЕНЕРА В.В. ЛОБАНОВСЬКОГО

другий міжнародний турнір з футболу

У Києві в черговий раз вшановували пам'ять метра українського тренерського цеху Валерія Лобановського, серце якого зупинилося два роки тому.

Численні гості, серед яких були і керівники Федерації футболу Києва – голова ФФК Микола Гуриненко і його заступник Віктор Старовойт, поклали квіти до пам'ятника колишньому наставнику київського "Динамо" та збірних СРСР та України, побували на Байковому кладовищі, де поховано Валерія Васильовича.

На відміну від минулого року, коли в меморіалі взяли участь дві українські команди – "Динамо" і "Шахтар" та дві російські – ЦСКА і "Локомотив", цього разу на запрошення Федерації футболу України в гості до Києва приїхали чемпіони Латвії, Грузії і Молдови – "Сконто", "Динамо" (Тбілісі) та "Шериф". У півфіналах підопічні Олексія Михайличенко виявилися сильнішими за "Сконто" – 1:0, а тираспільці з таким же рахунком здолали команду Грузії. Саме динамівці з Тбілісі, поступившись у матчі за третє місце "Сконто" – 0:1, фінішували в турнірі на останньому місці. А головний приз змагань та 50 тисяч доларів призових дісталися київському "Динамо", яке у вирішальному двобої впевнено перемогло "Шериф" – 4:0.

Приємно, що віддати шану своєму вчителеві до Києва прибули вихованці Валерія Лобановського – Андрій Шевченко і Каха Каладзе, які вперше в складі "Мілана" стали чемпіонами Італії. До речі, під пильним оком відомих футболістів онук Валерія Васильовича Богданчик, якому саме 12 травня виповнилося 7 років, у день відкриття турніру зробив перший символічний удар по м'ячу.

А ще була зустріч команд-ветеранів України та Росії, в якій вийшли на поле вихованці метра. Блохін і Дасаєв, Буряк і Хідіятулін, Протасов і Ярцев, Бєланов і Черенков… Хіба всіх перелічиш. І не так важливо, хто в той вечір залишив поле переможеним. Кожен з майстрів, як і ті, хто зайняв своє місце на трибунах чи біля екранів телевізорів, прагнув одного – ще раз згадати про видатного тренера і непересічну особистість. Про Валерія Васильовича Лобановського…

НА ЗНІМКУ: біля пам'ятника В. В. Лобановському під час покладання квітів представники ФФУ, ФФК та численні гості.

Тренери отримують дипломи УЄФА

У конференц-залі Федерації футболу міста Києва відбулося вручення національних атестатів третього ступеня і «В»-дипломів УЄФА тренерам, які успішно склали всі іспити.

У процесі навчання протягом місяця вони ознайомилися з новими сучасними досягненнями з медико-біологічних дисциплін, науково-методичним забезпеченням навчального процесу, прослухали цикл лекцій з технічної підготовки юних футболістів, написали дипломну роботу-реферат і захистили її. Вінцем навчання був екзамен з теорії та практики футболу.

З рук Голови науково-методичного (технічного) комітету ФФУ професора Костянтина Львовича Віхрова і президента ФФК Миколи Тимофійовича Гуриненко важливі документи отримують: Андрейчик, Богоделов, Давиденко, Зайнчковський, Ігнатьєв, Котлинський, Моршенко, Заслужений тренер України Олексієнко, Ральченко, Родзевич, Сидорчук, Скочий, Соловей, Тименко, Нікітін та інші.

Після завершення церемонії вручення К. Л. Віхров, звертаючись тепер вже до дипломованих тренерів, висловив їм свої поздоровлення та побажання:

– Ми повинні перенести акценти у підготовці футболістів дитячо-юнацької вікової категорії. Для цього нам потрібно перейти від оцінки роботи тренерів залежно від місць, зайнятих командами, з якими вони працюють, до оцінки цієї роботи за кількістю підготовлених висококласних футболістів. І якщо ми змістимо ці акценти, то у нас вийде те, що необхідно для України – це підготовка справжніх майстрів футболу. Сьогодні ж ми працюємо на те, щоб якось зібрати команду, забезпечити її рушійною діяльністю і зайняти тим або іншим способом якесь визначене місце. І думаємо, що це досягнення тренера. Ми помилялися, коли почали присвоювати звання «Заслужений тренер» виходячи з того, яке місце займала його команда. Цього не можна було робити, особливо по відношенню до юнацького спорту, в якому передусім повинна бути спрямованість на індивідуальну підготовку футболістів. А для цього необхідно глибоко знати техніку гри, особливості фізичного розвитку юного спортсмена. Оце такі два аспекти. Що стосується тактики, то її можна набути і в зрілому віці.

(Продовження читайте на 4-й стор.).

Вперше в історії незалежної України до складу Виконавчого комітету УЄФА обрано президента ФФУ Григорія Суркіса. Федерація футболу м. Києва щиро вітає його з цією важливою для українського футболу подією.

Вагомий внесок у розвиток шкільного футболу

Стор. 3

ПЕРЕМОЖУТЬ – НАЙСИЛЬНІШІ!

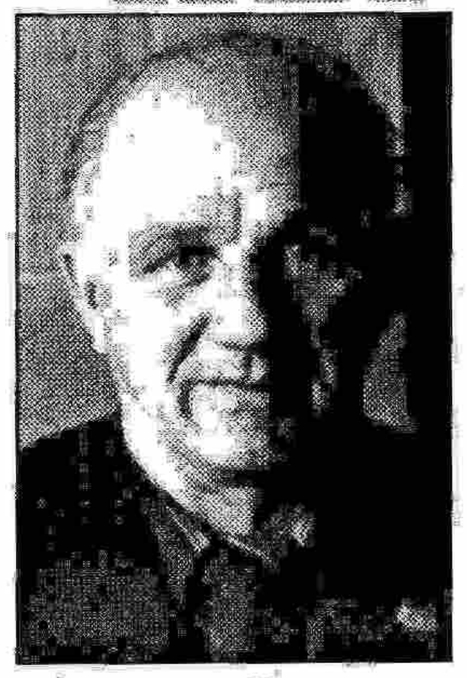
5 червня за традицією на центральній спортивній арені України відбудуться фінальні матчі на кубки міста Києва з футболу на призи НСК «Олімпійський».

Більше двохсот команд вели напружену боротьбу за право бути у фіналі і тільки вісімнадцяти з них надана можливість показати свою майстерність в боротьбі за кубки.

В суботу на зелене поле стадіону вийдуть хлопчаки семи вікових категорій, а також дорослі і ветерани.

Це справді велике спортивне свято, на яке запрошені дружини, діти та онуки видатних футболістів. Вони будуть стежити за ходом спортивних баталій.

Нехай переможуть сильніші!

Кубок пам'яті М. Балакіна (1992 р. н.)

«Відрадний» – «Арсенал»

Балакін Микола Миколайович

Народився 9 (22) травня 1911 р. у Києві, помер 3 вересня 1992 р. у Києві. Крайній нападник, суддя. Міжнародна (1954) і всесоюзна (1952) категорії. Почав грати у 1926 році у Києві в команді трудової школи. Грав у «Желдорі» – 1929-32, 1934-35, «Динамо» – 1933, 1940-41 (до липня), 1944-45, «Локомотиві» (усі - К) – 1936-39. Провів у чемпіонатах СРСР 68 матчів, 15 голів («Динамо» – 43, 6) і у 1941 – 4, 1. У збірній Києва – 1932-35. Учасник чемпіонату СРСР 1935 р. (2 матчі). Швидкий і технічний, володів сильним ударом, відрізнявся сміливістю у єдиноборствах. Суддівством займався з 1947 р. У вищій лізі чемпіонатів СРСР (1950-65) провів 90 матчів. Нагороджений пам'ятною срібною медаллю за суддівство більше 80 матчів чемпіонатів СРСР. У списках кращих суддів сезону – 1953, 1964. Провів більше 20 міжнародних матчів. Володар Почесного суддівського знака (1963) і знака «Почесний суддя» (1977). У кінці 40-х – на початку 50-х рр. XX ст. був тренером команди КВО, викладачем, доцентом і зав. кафедри футболу ДІФК (К) – 1952-84. Голова української колегії суддів – 1966-83.

Кубок пам'яті загиблих футболістів в роки Великої Вітчизняної війни (1993 р. н.)

«Динамо» – «Динамо-2»

Це було в роки війни в Києві. На футбольне поле проти німецької команди вийшли одинадцять українських спортсменів – київські динамівці Трусевич, Клименко, Свиридовський, Путистін, Кузьменко, Гончаренко, Коротких, Балкін, Сухарєв, Мельник і Тютчев. Вони були одягнуті у форму збірної СРСР – червоні майки та білі труси. Вони вийшли на поле з твердим наміром перемогти, хоча фашистське командування попередило, що якщо динамівці виграють, їх чекає смерть. Цей поєдинок назвали потім «матчем смерті». Кияни перемогли – 5:3. Чотирьох спортсменів гітлерівці розстріляли: Трусевича, Кузьменка, Клименка і Коротких.

Поряд із стадіоном «Динамо» у Києві на згадку про відважних футболістів споруджено пам'ятник-горельєф. Автор скульптури – І. Горовий, архітектори – В. Богдановський та І. Масленков.

Кубок пам'яті Ф. Медвідя (1991 р. н.)

«Динамо» – «Арсенал»

Медвідь Федір (Ференц) Йожефович

Народився 5 квітня 1943 року в с. Ново-Давидково, помер 8 листопада 1997 року в Києві. Нападник, напівзахисник та правий захисник. Почав грати в 1956 році в Ново-Давидково в юнацькій команді. В «Спартаку» (Уж.) – 1959-61. У 1962 році Федір Медвідь прибув до київського «Динамо» із Закарпаття. Його відрізняло незвичне працелюбство, бажання боротися, відмінна фізична підготовка. Він був справжнім універсалом – міг грати і в нападі, і в напівзахисті, і в захисті. Спочатку тренери «Динамо» частіше використовували його в напівзахисті, але потім перевели на правий фланг оборони, де він і виявив себе з найкращого боку. На цій позиції Федір був просто незамінним. У чемпіонатах СРСР 243 матчі, 19 голів. Чемпіон СРСР 1966, 1967, 1968, 1971; 2-й призер чемпіонатів 1965, 1969. Володар Кубка СРСР 1964, 1966. В єврокубках – 12 матчів (КЄЧ – 8, КОК – 4). У «33-х» – № 1 (1966), 1967. У зб. СРСР (1966-68) – 6 матчів, 1 гол і 1 неофіційний матч, 1 гол. Особливо Медвідь прославився в поєдинку збірної СРСР з національною командою Шотландії. Ця зустріч проходила в Глазго і закінчилася нашою перемогою з рахунком 2:0. Федір тоді забив приголомшуючий за красою м'яч – завдав потужний удар з дальньої дистанції і попав в саму дев'ятку. Швидкий, різкий, енергійний, відрізнявся величезною працездатністю, високими швидкісними якостями. Постійно нагнічував тиск на оборону суперників на правому фланзі. Головний тренер «Буковини» (Чернівці) – 1973 (з серпня) – 1974 (по липень). Тренер школи «Динамо» (К) – 1973 (по липень), 1974 (з серпня) – 83 і спортінтернату (К) – 1984-94. Старший тренер юнацької зб. України – 1994 (з жовтня) – 95. Керуючий справами ПФЛ України – 1996-97. Під керівництвом Медвідя збірна України в 1985 і 1986 виграла Кубок «Юності».

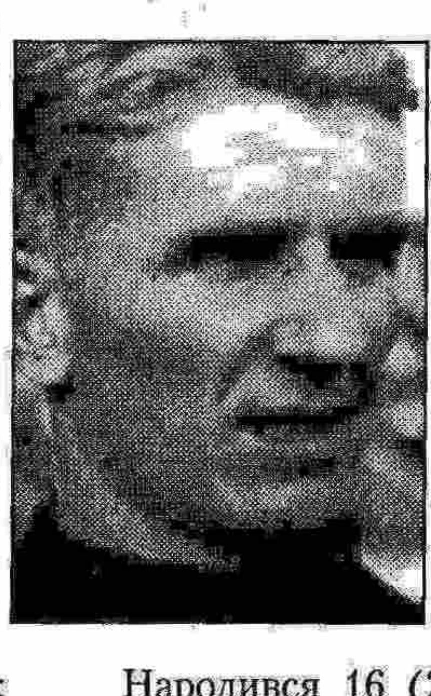

Кубок пам'яті О. Макарова (1990 р. н.)

«Динамо» – «Локомотив»

Макаров Олег Олександрович

Народився 26 липня 1929 р. у м. Рубцовськ Алтайського краю, помер 8 листопада 1995 р. у Києві. Воротар. Змс (1961), зтр УРСР (1965). Почав грати у 1944 у Куйбишеві в юнацькій команді «Локомотив», потім в юнацькій команді «Піщевик» (Од.) – 1946. У «Піщевику» (Од.) – 1947, «Динамо» (К) – 1948-63. У чемпіонатах СРСР провів 205 матчів. Чемпіон СРСР 1961; 2-й призер чемпіонатів 1952, 1960. Володар Кубка СРСР 1954. У збірній СРСР (1957) – 1 матч. Учасник відбіркового матчу чемпіонату світу 1958 р. Один з кращих голкіперів країни 50-х рр. XX ст. Відрізнявся швидкістю реакції і досконалою воротарською технікою. Вміло обирав місце у воротах, діяв просто і надійно. Однаково впевнено грав на лінії воріт і на виходах, нерідко відбивав одинадцятиметрові. Користувався великою популярністю серед шанувальників київської команди. Старший тренер «Динамо-2» (К) – 1965, «Локомотива» (Він.) – 1966. Тренер і начальник відділу футболу ЦС ДСО «Авангард» – 1967-87, старший тренер відділу футболу республіканської ради ВДФСО профсоюзів – 1988-89. Нагороджений орденом «Знак пошани» (1957). Автор книги «Воротар» (Київ, 1963).

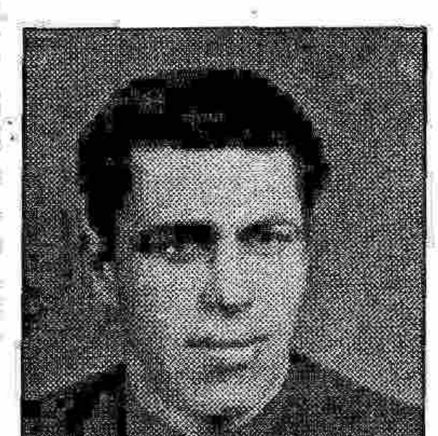

Кубок пам'яті А. Ідзковського (1989 р. н.)

«Динамо» – «КСДЮШОР»

Ідзковський Антон Леонардович

Народився 16 (29) грудня 1907 р. у Києві, помер 24 січня 1955 у Києві. Воротар. Змс (1945), зтр УРСР (1961). Почав грати у 1920 у Києві у шкільній команді, потім у клубній команді СТС. У СТС – 1926-27, «Динамо» (обидві - К) – 1928-41 (до червня), 1944-45 «Динамо» (Кз) – 1942-43. У чемпіонатах СРСР провів 62 матчі і у 1941 – 2. 3-й призер чемпіонату СРСР 1937. У збірній Києва – 1928-39, України – 1930-39, «Динамо» – 1933. Учасник чемпіонату СРСР 1935 р. (5 матчів). Чемпіон України 1931. Володар Кубка України 1937, 1938, 1944. 2-й призер чемпіонату товариства «Динамо» 1933. Учасник переможного матчу збірної України зі збірною клубів Туреччини (1934), поїздки збірної України до Франції у 1935. У збірній СРСР (1932-34) – 1 неофіційний матч. У «33-х» – № 2 (1933). Один з кращих голкіперів країни 30-х рр. XX ст. Діяв у традиціях старої воротарської школи, рідко залишав межі воротарського майданчика, мало грав на виходах. На лінії воріт був дуже уважним, надійним і стабільним. Відрізнявся швидкістю реакції, дальніми ефектними стрибками, відмінною воротарською технікою. Зразково ставився до спортивного режиму. Тренер «Динамо» (К) – 1946, 1952-55. Тренер клубної команди «Динамо» – 1947-51, ФШМ (обидві - К) – 1956-59. Держтренер Федерації футболу України – 1960-75. Голова Федерації футболу України – 1963 (з липня). Зробив великий внесок у підготовку О. Макарова, Є. Лемешка і В. Баннікова.

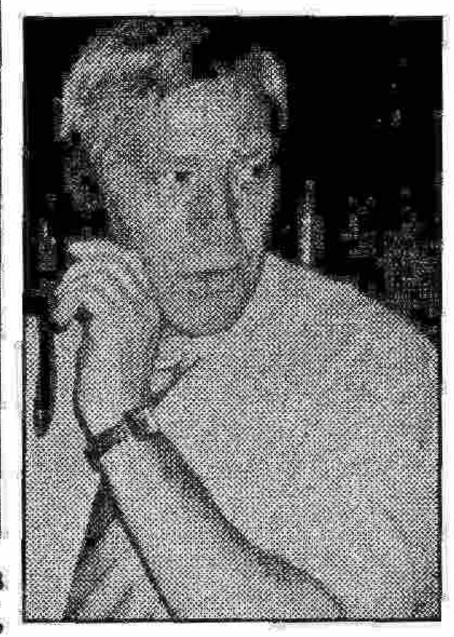
Кубок пам'яті В. Голубєва (1988 р. н.)

«ОМІКС» – «Динамо»

Голубєв Віталій Михайлович

Народився 19 березня 1926 р. в Москві, помер 25 березня 1991 р. в Києві. Центральний захисник. Заслужений тренер УРСР (1965). Почав грати в 1939 році в Москві в дитячій команді. В команді групи радянських військ у Болгарії – з 1945 по червень 1946 р., «Динамо» (В-шгд) – 1946 (з липня) – 48 (по липень); ДО – 1948 (з серпня) – 50, «Динамо» (обидві - К) – 1951-60 (по липень), «Локомотиві» (Він.) – 1960 (з серпня), «Авангарді» (Суми) – 1961. У чемпіонатах СРСР 167 матчів. 2-й призер чемпіонату СРСР 1952. Володар Кубка СРСР 1954. Капітан «Динамо» (К). Фізично сильний, стрибучий, впевнений у собі, спокійний, діяв у поєдинках сміливо, часом ризиковано, відбиваючи м'яч в акробатичних стрибках.

Володів досконало технікою володіння м'ячем, добре поставленим ударом. Тренер школи «Динамо» (К) – 1962-72. Під керівництвом Голубєва футболісти «Динамо» (К) у 1965 стали переможцями Всесоюзних юнацьких змагань. Серед учнів Голубєва були В. Семенов, В. Булгаков, С. Морозов. Учасник Великої Вітчизняної війни.

Кубок пам'яті В. Колотова (1987 р. н.)

«ДЮСШ-15» – «Відрадний»

Колотов Віктор Михайлович

Народився 3 липня 1949 р. у селищі Юдино Татарської АРСР, помер 3 січня 2000 р. Напівзахисник. Змз (1975), мсмк (1972), зтр УРСР (1986). Почав грати у 1958 в Юдино у дитячій команді «Локомотив». У «Чайці» (Зел) – 1967, «Трудових резервах» – 1968, «Рубіні» (обидві Кз) – 1969-70, «Динамо» (К) – 1971 (з травня) – 81. У чемпіонатах СРСР 218 матчів, 62 голи. Чемпіон СРСР 1971, 1974, 1975, 1977; 2-й призер чемпіонатів 1972, 1973, 1976 (о), 1978; 3-й призер 1979. Володар Кубка СРСР 1974, 1978; фіналіст Кубка 1973. Капітан «Динамо» (К) – 1972-76, 1978-79. В єврокубках провів 37 матчів, 8 голів (КЄЧ – 15, 4; КОК – 9, 2; КУЄФА – 13, 2) та в СК – 1. Володар КОК та СК 1975. 3-й призер Спартакіади народів СРСР 1979. У «33-х» – № 1 (1971, 1972, 1974, 1975, 1976), № 2 (1974), № 3 (1973). У збірній СРСР (1970-79) – 55 матчів, 22 голи. 2-й призер ЧЄ-72 (2 матчі); 3-й призер ОІ-72 (6 матчів, 3 голи) та ОІ-76 (5, 2). Учасник відбірних матчів чемпіонату світу 1974 р., чемпіонату Європи 1976 р. Капітан збірної СРСР-1975-76. Один з найкращих футболістів країни 70-х рр. XX ст. Фізично сильний, витривалий, старанний, цілеспрямований, Колотов володів високою дистанційною швидкістю, добре грав головою, вміло застосовував підкати. Його вирізняли вражаюча працездатність, широкий діапазон дій і гранична самовіддача. Довгі ривки з м'ячем з глибини поля були завжди небезпечні для суперників. Колотов був нестримним у завершенні атак після прострілів з флангів, добре розраховував точку зустрічі з м'ячем, нерідко при цьому забивав у стрибках і падіннях красиві голи. Був наділений лідерськими якостями.

Тренер «Динамо» – 1984-92 (до жовтня), головний тренер «Борисфена» (обидві - К) – 1993 (з липня), «Прикарпаття» (І.-Ф.) – 1996 (з серпня) – 97 (до липня). Головний тренер олімпійської збірної України – 1995-96 (до травня) і знову з 1998, тренер школи «Динамо» (К) – 1982-83.

Кубок мера Києва (ветерани)

«Інтеркас» – «Старт»

Кубок м. Києва (*дорослі*)

«Локомотив» – «Дніпро»

ВАГОМИЙ ВНЕСОК У РОЗВИТОК ШКІЛЬНОГО ФУТБОЛУ

Нещодавно у приміщенні гімназії «Троєщина» за ініціативи Федерації футболу України, Федерації футболу міста Києва, Міністерства освіти та науки було проведено презентацію навчальної комп'ютерної програми «Футбол і здоров'я» та електронного навчального посібника «Основи відбору, навчання і тренування футболістів». Ці програми призначені для вчителів фізичної культури, тренерів ДЮСШ, учнів шкіл і юних футболістів та отримали високу оцінку фахівців Міністерства освіти і науки України та Федерації футболу України. Програми містять вичерпний спектр різноманітних теоретичних знань, методики навчання елементів техніки футболу, фото- та відеоматеріали, цікаві розробки щодо самостійного вивчення елементів тактики. Корисні для вчителя моделі заповнення шкільної документації, планування та контролю за динамікою фізичної та технічної підготовленості учнів, що суттєво допомагає вчителеві фізкультури в роботі.

В презентації взяли участь віце-президент Федерації футболу України Біденко Анатолій Дмитрович, голова Комітету з фізичного виховання та спорту Міністерства освіти та науки України Івченко Анатолій Іванович, заступник начальника Головного управління освіти і науки Київської міської державної адміністрації Герасименко Василь Михайлович, президент Федерації футболу м. Києва Гуриненко Микола Тимофійович, заступник голови ФФК Старовойт Віктор Кіндратович, а також провідні вчителі фізичної культури м. Києва, директори і тренери дитячо-юнацьких спортивних шкіл та клубів, учні гімназії та юні футболісти, для яких і призначені ці проекти.

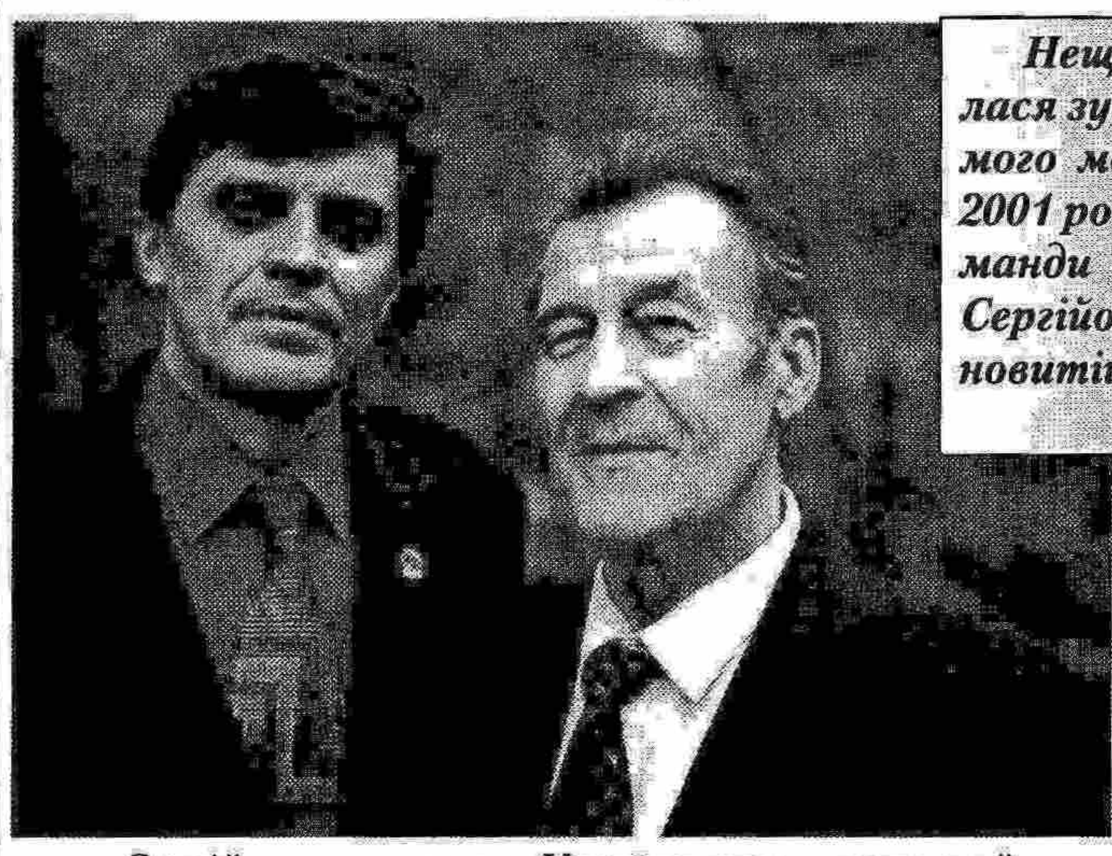

Федерація футболу України та її президент Григорій Михайлович Суркіс відзначили вагомий внесок у розвиток шкільного футболу в Україні тих, хто постійно допомагає в методичному забезпеченні уроку футболу.

Почесними грамотами Федерації футболу України та пам'ятними годинниками були удостоєні: **Ванджура Володимир Ярославович** – автор навчальної комп'ютерної програми «Футбол і здоров'я», **Максименко Ігор Георгійович** – автор електронного навчального посібника «Основи відбору, навчання і тренування футболістів», **Ільченко Анатолій Іванович** – заступник голови Комітету з фізичного виховання та спорту Міністерства освіти і науки України, **Сафіулін Віктор Ісламович** – директор гімназії «Троєщина», котрий також отримує пам'ятний вимпел та 30 футбольних м'ячів для гімназії.

Михайло ПОСЕЛЕНОВ.

ВОРОТАР, ЯКОГО НЕ ПОВЕРНУТИ...

Нещодавно в конференц-залі Федерації футболу м. Києва відбулася зустріч з Перхуном Володимиром Сергієвичем – батьком відомого молодого воротаря Сергія Перхуна, який пішов із життя у 2001 році через травми, отримані після зіткнення з нападником команди "Анжі" (Росія) під час боротьби за верхній м'яч. Володимир Сергійович люб'язно погодився розповісти нам про свого сина, талановитішого і перспективнішого воротаря нашого часу.

– Сергій – вихованець Українського футболу. Виступав за клуби: "Дніпро", "Шериф" (Молдавія), ЦСКА (Росія). Бронзовий призер чемпіонату Європи серед юніорів у складі збірної України. Володар Кубка Молдавії. Провів один матч за збірну України.

Недивлячись на відкритість характеру, не можна сказати, що Сергій розпилювався направо і наліво. Навпаки, він запам'ятався своєю зосередженістю в досягненні вибраної мети. З дитинства мріяв надіти светр рідного "Дніпра" і в 16 років приміряв форму прославленого клубу. З'явилася мета – грати за збірну України. Здійснилось і це. Говорять, марив молодий воротар ще і "Барселоною"...

Сергій не дозволяв собі витрачати марно час, все робив раціонально, але при цьому йому вдавалося приділяти достатньо уваги всім, кому це було необхідно. Він ніколи не був "мовчуном", як більшість представників цієї професії, але і ціну словам знав. Мабуть тому не можна згадати випадок, щоб сказане ним розходилося з ділами.

– Я не боюся припустити помилки на полі і взагалі намагаюся про це не думати. Граю спокійно, – говорив Сергій. І дійсно не боявся. Інакше не діяв би в такій ризикованій манері, практично у кожному матчі неодноразово залишав межі штрафного майданчика, щоб підстрахувати своїх захисників. Його дії з боку могли здаватися авантюрними. Але він стільки разів такими діями рятував свої ворота від голу і жодного разу не підвів.

Його гра була настільки підпорядкована інтересам команди, що він навіть не дозволяв собі порушувати правила. "За своє життя я отримав лише одну червону картку, – згадував Сергій. – Було ще у "Дніпрі". Вискочив за межі штрафної і зіткнувся з нападником, а той встиг проштовхнути м'яч. Суддя розцінив мої дії як фол останньої надії". Взагалі-то дрібниця, а він запам'ятав. Назавжди. Тому що залишив команду у меншості.

– Фінансове питання мене зараз менш за все хвилює. Я воротар молодий, мені ще працювати і працювати. Буду добре грати – будуть і гроші, – це теж його слова. Так може сказати тільки людина безмежно віддана своїй справі. А він таким і був. Інакше не став би з такою енергією самостійно тренуватися, зберігаючи спортивну форму, коли на півроку залишився без команди і займався під керівництвом Сергія Вікторовича Краковського, який працював тоді в Київському ЦСКА з воротарями. Сергій називав його своїм вчителем. І засвоював учень футбольні уроки раз і назавжди.

– Ляпсусів за собою не пам'ятаю, – говорив він. – Хоч самий перший гол у дорослому футболі пропустив між ногами. Правда, нападник тоді бив з короткої відстані, а тому нічого страшного в цьому не бачу. Я не з 30 метрів "метелика" запустив. З дитинства вчили: лови все, що летить у твою сторону. Цього правила і притримуюсь.

Сергій також володів рідкісним умінням аналізувати свої помилки і не робити їх в майбутньому. – Теоретично воротар може справитися з будь-яким ударом, – вважав він. – І тут ні в якому разі не можна втішати себе тим, що м'яч був із розряду тих, які не беруться.

Будь-який гол – результат чиєїсь помилки. Можливо, завдяки саме такому підходу до справи Перхун, як ніхто інший, вмів врятувати команду від голу навіть при "чистих" виходах нападників один на один з ним, а бувало і двох на одного. Причому, робив він це настільки впевнено, що навіть форварди, яким доводилося всяке бачити, часто розгублювалися, опинившись віч-на-віч з голкіпером.

За півроку, проведених в ЦСКА, Сергій Перхун став не просто класним воротарем і першим номером одного з кращих клубів Росії. Він домігся набагато більшого – справжнього визнання і як Спортсмен, і як Людина. Його впізнавали і високо цінували багато фахівців. І, що особливо цінно, за самовіддані і надійні дії на останньому рубежі захисту ЦСКА Сергія полюбили вболівальники червоно-синіх, а шанувальники інших команд стали поважати. І навіть прізвисько, придумане йому армійськими фанатами, повною мірою відображало ті почуття, котрі визивала його гра у всіх, хто міг його бачити – СуПЕРХУН.

Якось на запитання: "Звідки у вас така впевненість у власних силах?" – Сергій, не довго думаючи, відповів: "Я відпрацьовую найрізноманітніші ігрові ситуації на тренуваннях. Тому до всіх труднощів, котрі можуть виникнути під час матчу, готовий". Не зміг він передбачити лише однієї ігрової ситуації. Тієї, котра виникла 18 серпня 2001 р. в Махачкалі на 76-й хвилині гри з "Анжі"...

НА ЗНІМКАХ: В. С. Перхун – батько відомого футболіста Сергія Перхуна та Бельков В. І. – заслужений майстер спорту СРСР, ветеран футболу України під час зустрічі у ФФУ; воротар Сергій Перхун (2001 р.).

КОРОТКО

24 травня – 1 червня проведено 3-4 етапи Шкільної футбольної ліги міста Києва, в яких брали участь команди 10 районів міста Києва. Футболісти змагались у 2 вікових категоріях: 1993, 1994 р.н.

***

24-29 травня були проведені ігри 3-4 етапів змагань на призи клубу "Шкіряний м'яч". Переможцями змагань стали команди ЗНЗ № 277 (1993 р. н.) Деснянського р-ну, ЗНЗ № 137 (1992 р.н.) Дніпровського р-ну, ЗНЗ № 170 (1991 р. н.) Оболонського р-ну.

***

1 червня відбулась Позачергова Конференція Федерації футболу міста Києва. На ній були розглянуті питання щодо прийняття колективних членів Федерації футболу міста Києва, обрання до складу членів Ради Федерації, зміни і доповнення до Статуту Федерації футболу м. Києва, обрання делегатів для участі у VI конгресі Федерації футболу України, висунення кандидатур від ФФК для обрання до виборних органів Федерації футболу України.

«САЛАНГ» ШАНСІВ НІКОМУ НЕ ЗАЛИШИВ

З 21 по 25 травня на стадіоні «Спартак» вперше в Україні проходив відкритий турнір з футболу серед інвалідів-ампутантів, присвячений Дню міста Києва при підтримці Київської міської Державної адміністрації, Федерації футболу м. Києва та Асоціації футболу інвалідів України. Офіційний партнер турніру – федерація регбі України.

Краще всіх виявила себе команда «Саланг» (м. Київ), яка грала мужньо і рішуче, показувала технічну і швидкісну гру. Звичайно, їм і дістався Кубок. Особливо пощастило капітану команди «Саланг», в минулому воїну-афганцю Юрію Прохоренку, який з рук Голови Української спілки ветеранів Афганістану Сергія Васильовича Червонописького отримав ключі від новенької червоного кольору «Таврії».

НА ЗНІМКАХ: *(ліворуч)* ***володар Кубка команда «Саланг» (м. Київ); під час відкриття турніру*** *(праворуч).*

▼ **На фотоконкурс**

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

Безумовно, підвалини повинні бути закладені, але тактичні навички можуть набуватися уже в період удосконалення майстерності футболіста на вищому рівні. Думаємо, що нам треба брати приклад з Італії, Іспанії, Великобританії, де готуються футболісти з світовим ім'ям. Там ідуть таким шляхом: підготовка футболіста – це індивіду-

Перший удар по м'ячу Богдана, онука В. Лобановського. *Фото О. Сумка.*

Тренери отримують дипломи УЄФА

альна робота з кожним хлопчиком, це оцінка його достоїнств і усунення тих недоліків, які є у кожного. Тому на останньому іспиті ми загострювали увагу саме на питаннях технічної підготовки футболістів. Так, в цьому віці становлення необхідна технічна підготовка, і тренер досконало повинен знати її. На жаль, іспит показав, що у деяких тренерів тільки поверхові знання техніки гри у футбол. А якщо у тренера вони недостатні, то він не зможе виправляти помилки під час проведення занять у своїх підопічних. Друге, безумовно, це процес фізичного розвитку. І тут головне – не нашкодити. Нам зовсім не потрібні такі навантаження, які зараз отримують футболісти. Ми забираємо їх енергетичні запаси, які у них розраховані природою може на сто років. А ми задля досягнення результатів намагаємося в ранньому віці вижати все можливе. І потім, коли футболіст досягне 18-20-річного віку і повинен грати у великий футбол, у нього вже немає енергетичного запасу. Виходить, що у молодіжному футболі у нас є певні досягнення, а потім на рівні великого грати не можемо. Тому нам і необхідне зміщення акцентів у підготовці гравців.

Хотілося вас націлити на довгу і копітку працю по вдосконаленню здобутих знань. Освіта тренера не закінчується прослуховуванням певного курсу. Знання здобуваються і поповнюються кожного разу, коли ви буваєте на конференціях, зарубіжних поїздках, де кожен новий погляд, нові вимоги, нові підходи, які ви зможете застосовувати в своїй роботі, будуть працювати на майбутню перемогу. Цілеспрямована, систематична діяльність по створенню футбольної команди – мета, до якої ви повинні прагнути. Це квінтесенція всієї вашої діяльності.

Т. САВЕНКО.

Прийміть щирі вітання, шановні травневі іменинники!

Кочетов Ігор Миколайович – **перший заступник голови ФФК**

Лисенко Олександр Олександрович – **тренер ФШ «Динамо» Київ**

Матієнко Григорій Сергійович – **тренер СДЮШОР «Зміна»**

Шпаков Олександр Олександрович – **тренер ФШ «Динамо» Київ**

Ільїн Ігор Олегович – **тренер СДЮШОР «Зміна»**

Фаградян Ануш Петрович – **тренер ФК «Сталь»**

Старовойт Віктор Кіндратович – **заступник голови ФФК**

Олексій Павло Павлович – **тренер ФШ «Динамо» Київ**

Борисов Валерій Дмитрович – **голова Наглядової Ради ФК «Арсенал»**

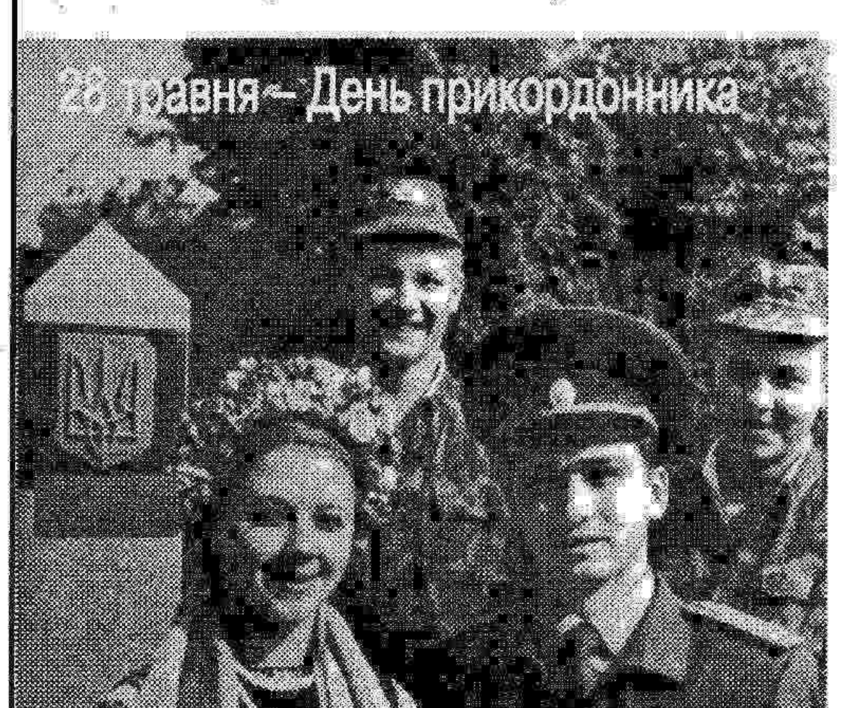
Від усієї душі зичимо вам міцного здоров'я, щастя, творчої наснаги, добра та благополуччя на багато років.

Федерація футболу м. Києва.

Сфотографуватися з ветеранами футболу, тим більше з видатним футболістом Володимиром Федоровичем Мунтяном для хлопчаків велике щастя.

ЮНАКІВ ЧЕКАЄ СЛУЖБА НА КОРДОНІ

Ідуть дозори на кордон... Із року в рік, вдень і вночі, у спеку і в холод. Ідуть дозори, солдати в традиційних зелених кашкетах, із зброєю в руках. Так було раніше, так є нині. І кожен день відкладає в історію прикордонників рядок чи сторінку із нелегкої бойової служби, яка чітко характеризує і майстерність, і пильність, і мужність, і вірність захисників рідної землі.

Так було! Так є!

Державний кордон набуває чинності кордону дружби, співробітництва, кордону миру й порозуміння між народами.

Саме це у традиційно українській формі засвідчив на цьому знімку фотокор Григорій Кравець.

Хліб-сіль друзям! Хліб-сіль всім, хто йде до нас з миром, дружбою, розумінням! Кордон, як і серце українського народу, завжди відкритий для людей доброї волі!

Але кордон буде завжди закритий для тих, хто намагатиметься порушити спокій народу, відбудовчу ходу Незалежної України!

І вас, юних спортсменів, загартованих у багатьох футбольних змаганнях, фізично підготовлених, чекає служба на кордоні.

▼ **Футбольні анекдоти**

Сусіде, дозвольте додивитись у вас футбольний матч.

– У вас що, зламався телевізор?

– Ні, у нас пожежа.

* * *

Всесвітньо відомого тренера запитує журналіст:

– Як ви уявляєте собі образ ідеального футболіста?

– Висока самодисципліна, дотримання режиму, беззаперечне дотримання поради тренера, лояльність по відношенню до противника, повага до арбітрів, почуття товариськості.

– Але таких гравців дуже мало!

– Таких гравців скільки завгодно. Але у них один недолік: вони не вміють грати в футбол.

* * *

Приходить хворий до лікаря.

– Лікарю, допоможіть, я уже місяць не сплю спокійно, мені постійно сняться пацюки, які грають у футбол.

– Ось вам мікстура, випийте, і все у вас відразу пройде.

– Лікарю, а можна післязавтра випити? А то в них завтра фінал.

* * *

Запитання перехожому на вулиці задає журналіст.

– Що ви можете сказати про гру збірної України?

– Лайку пропустити?

– Звичайно.

– Тоді промовчу.

* * *

В перерві футбольного матчу в кімнату радіокоментатора приходить тренер місцевої команди.

– Послухайте, – говорить він коментатору, – а не можна вести репортаж повільніше? Наші хлопці не можуть грати з такою швидкістю.

* * *

Репортаж з футбольного матчу:

– Подача зліва! – штанга. Відскок! Ще удар! Штанга! Подача зліва! Чи буде третій удар? Ні, игрок втратив свідомість, штанга ж металева...

* * *

– Ти що натворив? Ти ж забив м'яч у свої ворота!

– Не втримався, така зручна позиція була для удару.

Засновник – Федерація футболу м. Києва
Реєстраційний номер: КУ № 113 від 12.08.2003 р.
Редакційна колегія
Газета виходить один раз на місяць

Використання у будь-якій формі матеріалів, що надруковані у газеті, – з дозволу редакції. Посилання на газету при цьому обов'язкове. Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій, за достовірність фактів відповідальність несе автор.

Підготовлено до друку ООО «ПРАЙМ-М»
Віддруковано у друкарні видавництва «Факт» 01015, м. Київ, вул. Січневого Повстання, 40.
Тираж 3000 прим. Зам. 4-786
Ціна вільна

Наша адреса: м. Київ, пров. Косогірний, 10 Тел./факс: 212-05-45
Телефони: 212-49-32, 235-48-21
E-mail:kyiv@ffu.org.ua

